

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

The Perfect Neighbour

Nora Roberts

Copyright © 1999 Nora Roberts

In From the Cold

Copyright © 1999 Nora Roberts

Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro/lirabooks.ro

Vecinul perfect

Iubirea învinge

Nora Roberts

Copyright © 2016 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Adriana Marcu

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ROBERTS, NORA

Vecinul perfect / Nora Roberts;

trad.: Graal Soft - București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-0313-5

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

NORA ROBERTS

Vecinul perfect

Traducere din limba engleză

Larisa Din/Graal Soft

Lira®

capitolul 1

- Și... ai reușit să vorbești cu el?

- Poftim? Cybil Campbell continuă să lucreze, fără să ridice ochii de la planșeta de desen. Cu cine să vorbesc?

Oftatul lung și irascibil care urmă o făcu să zâmbească. O cunoștea bine pe Jody Myers, vecina de la etajul întâi, așa că era limpede la cine se referea.

- Cu Domnul Misterios de la 3B, Cyb. Haide, sa mutat acum o săptămână și n-a vorbit cu nimeni. Iar tu stai chiar lângă el. Avem și noi nevoie de niște detalii.

- Am fost cam ocupată.

- Fii serioasă! Tu observi orice. Jody se apropie de planșetă, aruncă o privire peste umărul lui Cybil și strâmbă din nas. Ce era atât de interesant la un labirint de linii albastre? Îi plăcea mai mult când prietena ei desenă în secțiune. Nici măcar nu și-a trecut numele pe cutia poștală, continuă ea. Și nimeni nu l-a văzut ieșind ziua din casă. Nici măcar doamna Wolinsky, căreia nu-i scapă nici o mișcare.

- Poate e un vampir.

- Vai! Încântată de acest scenariu, Judy schiță un zâmbet. Asta chiar ar fi super, nu?

- Da, super, răspunse Cybil concentrată asupra planșetei.

Nu o deranja să aibă companie în timp ce lucra. De fapt, chiar îi făcea plăcere. Nu era genul care să se izoleze și să pretindă o liniște absolută. Se simțea bine la New York, se simțea bine în imobilul acela, un fost depozit transformat în bloc de locuințe, cu vecini zgomotoși și mereu dornici să-și vâre nasul în treburile altora.

Dintre toți locatarii, Jody Myers era preferata ei. Cu trei ani în urmă, când Cybil se mutase acolo, Jody era

o tânără proaspăt căsătorită care credea cu ardoare că toată lumea merita să fie la fel de fericită ca ea și, prin urmare, se străduia din răspuțeri să-și mărite cunoștințele feminine.

Acum, la opt luni după ce-l născuse pe Charlie, un bebeluș adorabil, Jody hotărâse că găsirea unui soț pentru Cybil era un obiectiv de prim rang.

- Nici măcar nu ați dat nas în nas pe hol? Întrebă ea curioasă.

- Încă nu. Cybil ridică alene creionul la buzele pline. Ochii ei cu gene lungi erau verzi precum o mare limpede la apus, și ar fi putut părea exotici și misterioși dacă n-ar fi licărit mereu de veselie. De fapt, cred că doamna Wolinsky a început să-și piardă vigilența. L-am văzut ieșind din casă pe timpul zilei, așa că povestea cu vampirul iese din calcul.

- Serios? Brusc interesată, Jody își trase scaunul mai aproape de planșetă. Când? Unde? Cum?

- Când? În zori. Unde? Pe Grand. Cum? Insomnie. Amuzată, Cybil se răsuci cu scaunul spre Jody. M-am trezit devreme, cu gândul la prăjiturile rămase de la petrecerea de aseară.

- Niște negrese extraordinare, într-adevăr.

- Ei, așa că m-am sculat să mănânc una, după care, neputând să mai adorm, m-am așezat la birou să lucrez. Când mi-am aruncat privirea spre geam, l-am văzut ieșind din clădire. N-ai cum să-l ratezi. Cred că are doi metri. Și niște umeri... Cu ochii măriți de entuziasm, Cybil continuă: În fine, avea o geantă sport și era îmbrăcat cu o pereche de blugi negri și cu un hanorac tot negru, așa că presupun că se ducea la sală. Nu te alegi cu umerii ăia dacă zaci pe canapea ronțâind chipsuri, cu berea-n mână toată ziua.

- Aha! exclamă Jody victorioasă. Carevasăzică, ești interesată.

- Ce e frumos și lui Dumnezeu îi place. Tipul e superb, iar dacă la pachet cu mușchii ăia mai vine și un aer

misterios... Măinile lui Cybil se deschiseră într-un gest larg. Orice fată ar cădea pe gânduri.

- De ce să cazi pe gânduri? De ce nu-i bați la ușă, să-i duci niște prăjituri? Ureează-i bun venit în cartier. Așa poți să vezi ce face toată ziua în casă, dacă are iubită, cu ce se ocupă. Dacă are iubită. Dacă... Jody se opri brusc și ciuli urechile. S-a trezit Charlie.

- Eu n-am auzit nimic, spuse Cybil ridicând din umeri. De când ai născut, e uimitor cum ți s-au ascuțit simțurile.

- Mă duc să-l schimb, după care îl scot la plimbare. Vrei să vii?

- Nu pot. Am de lucru.

- Atunci ne vedem diseară. Cina e la ora șapte.

- Bine. Cybil schiță un zâmbet, în timp ce Jody se grăbi să-l ia pe Charlie din dormitor, unde-l lăsase să doarmă.

La cina programată pentru ora șapte urma să participe și Frank, vărul cel plictisitor și enervant al lui Jody. Era momentul să-și adune curajul și să-i spună prietenei sale că nu avea rost s-o mai facă pe pețitoarea. Trebuia să le spună același lucru și doamnei Wolinsky, și domnului Peebles de la etajul unu, și tipului de la curățătorie, se gândi Cybil. De ce era toată lumea obsedată să-i găsească un bărbat?

Avea douăzeci și patru de ani, nu avea iubit și era fericită. Asta nu însemna că nu și-ar fi dorit o familie cândva, în viitor. Și poate o casă la marginea orașului, cu o grădină pentru copii. Și un câine. Obligatoriu un câine. Dar peste câțiva ani. Deocamdată, era foarte mulțumită de viața ei.

Își lăsă bărbia în palme și privi pe geam, îngăduindu-și să viseze cu ochii deschiși. Neîndoielnic, aerul de primăvară era cel care o făcea să se simtă atât de agitată, plină de o energie fără astâmpăr.

N-ar fi fost o idee rea să iasă la plimbare cu Jody și cu Charlie; chiar atunci însă, prietena ei își luă rămas-bun și trânti ușa de la intrare.

Ei bine, oricum avea de lucru, își zise Cybil. Se așeză mai bine în scaun și începu să creioneze un personaj din banda desenată *Prieteni și vecini*.

Moștenise talentul din familie. Mama ei era o artistă de succes, apreciată la nivel internațional, iar tatăl ei era geniul singuratic din spatele seriei *Macintosh*. Cei doi le insuflaseră copiilor dragostea pentru artă și le oferiseră o temelie solidă la pornirea în viață.

Din clipa în care părăsise confortul casei părintești din Maine, Cybil știuse că ar fi fost primită înapoi cu brațele deschise dacă New Yorkul ar fi respins-o.

Din fericire, asta nu se întâmplase. În ultimii trei ani, schițele sale deveniseră tot mai populare. Era mândră de succesul ei, mândră de umorul pe care reușise să-l creeze cu personaje comune, în situații comune. Nu încercase să imite sarcasmul tatălui său ori satirele lui politice, adesea acide. În cazul ei, viața îi dădea motive să zâmbească, indiferent că stătea la coadă la cinema, că era în căutarea perechii perfecte de pantofi ori supraviețuia unei noi întâlniri aranjate.

Chiar dacă mulți comentatori găseau aluzii autobiografice în personajul Emily, pentru Cybil era o fântână veșnic plină de idei, dar în care nu-și vedea niciodată reflexia. Până la urmă, Emily era o blondă superbă pe care norocul o ocolea mereu la muncă, dar mai ales când venea vorba de bărbați.

Cybil era o brunetă de înălțime medie cu o carieră de succes. Cât despre bărbați, ei bine, deocamdată nu reprezentau o prioritate, nu în așa măsură încât s-o îngrijoreze lipsa unei relații stabile.

Când își dădu seama că se juca distrată cu creionul în loc să-și termine desenul, se încruntă, mijindu-și ochii verzi. Pur și simplu nu reușea să se concentreze. Își plimbă degetele prin părul șaten, tuns scurt, și ridică din umeri. Poată că avea nevoie de o scurtă pauză, de o gustare. Niște ciocolată i-ar fi dat exact energia care-i lipsea.

Își puse creionul după ureche, un obicei de care încercase să scape încă din copilărie, și, părăsind biroul scaldat în razele soarelui, coborî la parter.

Duplexul era plăcut și spațios. La nivelul inferior, un bar lung despărțea bucătăria de livingul vast, iar ferestrele înalte lăsau să intre nu doar lumina, ci și zgomotul străzii. Din acest motiv nu reușe să doarmă săptămâni întregi după ce se mutase în metropolă.

Înainte cu mișcări elegante, o altă calitate moștenită de la mama ei. Ceea ce tatăl său numea Grația Grandeau. Avea picioare lungi, perfecte pentru cursurile de balet pe care își implorase părinții să o lase să le urmeze în copilărie – și de care se plictisise rapid. După ce străbătu bucătăria în picioarele goale, se opri în fața frigiderului și îi cercetă conținutul, gândindu-se că ar fi putut să încropească ceva interesant. Luase și cursuri de gătit – și se plictisise și de ele după ce reușise să-și depășească instructorul în creativitate.

Dintr-odată, prin pereți răzbătu o muzică tristă și senzuală, suspinul unui saxofon. Domnul Misterios de la 3B nu cânta în fiecare zi, dar Cybil ajunsese să-și dorească asta. Note lungi și melodioase și vârtejul de emoții din spatele lor o tulburau de fiecare dată.

Poate că era un muzician dornic de afirmare, care spera să-și găsească norocul în New York? Rănit în dragoste, fără îndoială, se gândi ea, dezvoltând scenariul în timp ce scotea ingredientele din frigider. Trebuia să fie o femeie la mijloc, o roșcată fără suflet care-l prinsese în mreje și-i zdrobise inima cu pantofii ei italienești cu tocuri de doișpe centimetri.

Cu câteva zile în urmă își imaginase un alt scenariu, unul în care tipul fugise de acasă la șaisprezece ani, deoarece părinții, putred de bogați, îl maltratau. Supraviețuise cântând la saxofon pe străzile din New Orleans, unul dintre orașele ei preferate, iar în cele din urmă se refugiase la New York în timp ce rudele sale fără scrupule, în frunte cu un unchi nebun, îl căutau prin toată țara.

Încă nu stabilise exact motivul pentru care îl căutau în lung și-n lat, dar nu avea importanță. Era un fugar, care își găsea alinarea numai în muzică.

Sau era un agent sub acoperire. Un hoț internațional de diamante, urmărit de poliție. Un criminal în serie în căutarea următoarei sale victime.

Cybil izbucni în râs când își dădu seama ce ingrediente înșirase pe masă. Oricare ar fi fost povestea vecinului misterios, se gândi ea amuzată, se părea că avea să primească niște prăjituri.

Îl chema Preston McQuinn. Nu s-ar fi descris drept un tip misterios, ci doar rezervat. Tocmai această nevoie acută de intimitate îl împinsese în inima unuia dintre cele mai aglomerate orașe din lume.

Pentru moment, se gândi el în timp ce-și punea saxofonul în cutie. Pentru moment. În câteva luni avea să fie gata renovarea casei sale de pe coasta stâncoasă din Connecticut. Unii oameni o numeau fortăreață, dar nu-l deranja acest lucru. Putea să petreacă acolo săptămâni întregi fără să-l tulbure cineva. Nimeni nu putea să intre decât dacă ridica el porțile.

Se îndreptă spre scara interioară. Folosea livingul numai ca să cânte – acustica era excelentă – sau ca să-și facă exercițiile dacă nu avea chef să meargă la sala de sport aflată la două străzi distanță.

Locuia la etaj – pentru moment, își spuse el. Iar singurele lucruri de care avea nevoie în această scurtă perioadă erau un pat, o comodă, un sistem bun de iluminare și un birou pe care să încapă laptopul, monitorul și câteva teancuri de hârtii.

Dacă ar fi fost după el, nu ar fi avut telefon, dar agența sa îl obligase să-și ia un mobil și îi ceruse să-l țină deschis. Și făcea asta, cu excepția momentelor când nu avea chef.

Se așeză la birou, mulțumit că micul său recital la saxofon îl scăpase de pânzele de păianjen. Mandy, agenta lui, își rodea nerăbdătoare unghiile lungi, date cu oja,

așteptând să-i citească ultima piesă de teatru. Ar fi trebuit să-și cruțe smalțul dinților. Avea să fie gata când urma să fie gata, nici un minut mai devreme.

Asta era una dintre problemele pe care le crea reușita, își zise el. Odată ce înregistrai un succes, toată lumea se aștepta să-l reeditezi, și încă la un nivel superior. Preston nu dădea doi bani pe părerile altora. Puteau să dărâme ușile teatrului ca să-i vadă noua piesă, puteau să-i dea un nou Pulitzer, să-i arunce un alt Tony și să-i aducă bani cu căruța. Sau puteau să-i critice fără milă opera și să-și ceară banii înapoi.

Efortul lui era tot ceea ce conta. Și părerea lui era singura importantă.

Din punct de vedere bănesc era asigurat, fusese dintotdeauna. Potrivit lui Mandy, tocmai asta era necazul. Fără o nevoie sau o dorință financiară acută care să-i impună să se mobilizeze, era arrogant și nepăsător față de publicul său. Pe de altă parte, în opinia aceleiași Mandy, lipsa oricărei griji materiale îi permitea să-și pună în valoare geniul literar.

Înalt, bine făcut, cu un păr castaniu dezordonat și ochi albaștri, recitea acum ultimele pagini pe care le scrisese. Pe chipul său îngust, chipeș, cu un maxilar prominent, nu se zărea nici urmă de zâmbet.

Fără să bage în seamă zgomotul străzii, intră din nou în sufletul eroului, un bărbat care încerca cu disperare să-și domine dorințele.

Țărâitul soneriei îl făcu să scoată o înjurătură. Ar fi putut să-l ignore, dar, la cât de bine cunoștea natura umană, știa că vizitatorul nepoftit avea să tot insiste dacă nu-i cerea o dată pentru totdeauna să-l lase în pace.

Probabil că era bătrâna cu ochi de șoim de la parter, își zise Preston în timp ce cobora treptele. Deja încercase să intre în vorbă cu el de două ori pe când se pregătea să plece seara la club.

Avea tacticile lui de eschivare, dar deja începuse să devină enervant. Cel mai bine era să o repeadă cu câteva

cuvinte aspre, după care putea să-l bârfească liniștită ori cât voia.

Spre mirarea lui, când se uită pe vizor nu o văzu pe vecina cea băgăcioasă, ci o brunetă drăguță, tunsă băiețește, cu niște ochi mari, verzi.

Fata de vizavi, se gândi Preston. Ce naiba căuta la ușa lui? Din moment ce îl lăsase în pace toată săptămâna, crezuse că avea s-o țină așa și în continuare, dovedindu-se vecina perfectă.

Iritat, deschise ușa și se sprijini de perete.

- Da?

- Salut! Sunt Cybil Campbell. De la 3A, preciză ea cu un surâs larg.

- Așa. Și? făcu el ridicând nedumerit din sprâncene.

„Nu-i foarte vorbăreț“, își zise ea. Și-ar fi dorit ca privirea lui să o ocolească o clipă, numai cât să-și întindă puțin gâtul și să-i vadă apartamentul. Așa, nu putea să se uite înăuntru fără să pară indiscretă. Ceea ce oricum nu era. Serios.

- Te-am auzit cântând mai devreme. Lucrez de acasă, iar pereții sunt subțiri.

Dacă venise să se plângă de zgomot, era problema ei, se gândi Preston. Câta de fiecare dată când simțea nevoia. Pe măsură ce o studia, constată că avea un nas mic și cârn, buze pline și senzuale, laba piciorului îngustă și unghiile colorate într-o nuanță veselă de roz. În plus, făcea gropițe în obraji când zâmbea.

- De obicei uit să pornesc casetofonul înainte să mă apuc de lucru, continuă ea veselă. Așa că îmi face plăcere să te aud cântând. Ralph și Sissy erau mari fani Vivaldi. Ceea ce e OK, doar că devenise plictisitor la un moment dat. Ralph și Sissy au locuit aici înaintea ta, explică Cybil fără să răsuflă. S-au mutat în White Plains după ce Ralph a înșelat-o cu o tipă care lucra la Saks. Bine, de fapt n-a înșelat-o, dar a fost cât pe ce, așa că Sissy i-a spus că ori se mută din oraș, ori îl lasă fără bani la divorț. După doamna Wolinsky n-o să mai reziste nici jumătate de an, dar eu nu știu ce să zic, s-ar putea

s-o scoată la capăt. În fine... Îi întinse o farfurie micuță, galbenă, pe care se aflau niște biscuiți cu ciocolată înfășurați în celofan roz, și încheie pe un ton entuziast: Ți-am adus niște biscuiți.

Când Preston își îndreptă privirea asupra lor, Cybil reuși să arunce un ochi în spatele lui, suficient cât să vadă livingul gol.

„Sărmanul, n-are nici măcar bani să-și ia o canapea“, își spuse.

- De ce? o întrebă Preston, scrutând-o cu ochii lui reci și albaștri.

- Adică?

- De ce mi-ai adus biscuiți?

- Am făcut o tavă. Uneori mă apuc de gătit ca să-mi fac ordine în gânduri, când nu reușesc să mă concentrez la muncă. Gătitul mă ajută. Dar, dacă-i păstrez, o să ajung să-i mănânc pe toți, după care o să-mi pară rău. Nu-ți plac biscuiții?

- Nu am nimic împotriva lor.

- Bun. Atunci, poftă bună, zise ea punându-i farfuria în brațe. Și bun venit în cartier. Dacă ai nevoie de ceva, sunt mai mereu acasă. Întinzându-și demonstrativ mâna delicată, cu degete subțiri, spre ușa ei, vizibilă pe coridor, adăugă: Dacă ești curios în legătură cu vecinii, pot să te ajut. Locuiesc aici de câțiva ani și mă știu cu toți.

- N-o să fie cazul.

Preston intră în casă și îi închise ușa în nas.

Cybil nu se putu clinti câteva secunde, șocată de refuzul categoric. În cei douăzeci și patru de ani ai săi nu i se întâmplase niciodată să-i închidă cineva ușa în nas, iar acum că avusese parte de această experiență era clar că nu și-o mai dorea.

Se abținu să nu-i bată la ușă, să-i ceară biscuiții înapoi. Dar nu trebuia să se coboare la nivelul lui, își zise ea enervată.

Acum știa că Domnul Misterios era incredibil de atrăgător, cu fizicul unui zeu și personalitatea unui țânc răsfațat de doi ani care avea nevoie de o palmă la fund

înainte de a fi trimis la culcare. În fine, asta era. Nu se mai punea problema să-l abordeze.

Nu trânti ușa după ea, căci vecinul ar fi auzit-o și ar fi zâmbit răutăcios. Dar odată ce intră în casă, se întoarse spre ușă și începu să se strâmbe ca un copil mic, să scoată limba și să se agite.

Asta o făcu să se simtă puțin mai bine.

Problema era că tipul se delecta acum cu biscuiții ei, fără să simtă efluviile de dispreț pe care le lansa Cybil la adresa lui, iar ea nu-i știa nici măcar numele.

Preston nu-și regretă spusele nici măcar o clipă. Era sigur că nepolitețea lui calculată avea s-o țină la distanță pe vecina enervantă, cu nasul ei cărn și unghiile roz și sexy. Ultimul lucru de care avea nevoie era să se trezească la ușă cu întregul comitet de primire al blocului, în frunte cu acea brunetă cu ochi de zână, zglobie și vorbăreată nevoie mare.

„La naiba, doar toată lumea știe că, la New York, oamenii își ignoră vecinii, pufni el. Sigur e o lege în acest sens. Dacă nu, ar trebui să fie.“

Spre norocul lui, măcar nu era căsătorită. Nu avea nici o urmă de îndoială că, dacă ar fi fost un soț la mijloc, s-ar fi apucat să-i enumere toate calitățile și meritele. Faptul că lucra de acasă și că exista riscul să dea nas în nas cu ea de fiecare dată când ieșea din apartament era o altă bulină neagră.

Și unde mai pui că făcea de departe cei mai buni biscuiți cu ciocolată din tot universul. Asta chiar era de neiertat.

Reușise să-i ignore în timp ce lucra. Preston McQuinn avea capacitatea de a ignora un holocaust nuclear atunci când avea inspirație și literele parcă țâșneau din el. Dar când termină munca pe ziua respectivă, imaginea farfuriei galbene de pe masa din bucătărie i se strecură în minte și nu mai vru să plece.

Rămase cu gândul la ei și la duș, și în timp ce se îmbrăca, și pe când încerca să scape de cărceii cauzați

de ore întregi de stat pe scaun într-o postură pe care maica Mary Joseph, învățătoarea lui din clasa a treia, o catalogase drept deplorabilă.

În mod firesc, atunci când coborî în bucătărie să-și ia o bere binemeritată, ochii îi fugiră la farfuria de pe masă. Deschise sticla și luă o gură. „Ce are dacă mănânc și eu un biscuit?“ se întrebă. Nu era cazul să-i arunce la gunoi; în definitiv, o pusese deja la punct pe încrezuta de Cybil. Pe deasupra, trebuia să-i restituie farfuria. Măcar să guste puțin înainte să i-o lase în fața ușii.

Așa că mănăca unul. Mormăi încântat. Îl mănăca și pe al doilea și oftă de mulțumire. După ce termină aproape două duzini, începu să înjure.

Exact ca un drog, își spuse el, simțind cum îl năpădea oboseala. Se holbă la farfuria aproape goală cu o combinație de degust și lăcomie, apoi, cu ultimele puteri, puse biscuiții rămași într-un bol de plastic și traversă camera să-și ia saxofonul.

Voia să dea o raită prin cartier înainte să plece spre bar.

Când ieși pe coridor o auzi urcând treptele cu pași apăsați, așa că se dădu repede înapoi, lăsând ușa întredeschisă. Surprins, îi auzi vocea cicălitoare, deși era singură.

- Niciodată, bombăni ea. Nu mă interesează dacă îmi bagă cuie sub unghii sau dacă mă amenință că-mi scoate ochii. Nu mai trec niciodată, în viața vieților mele, prin tortura asta. Gata. Am spus. S-a terminat.

Își schimbase hainele, observă Preston, purta o pereche de pantaloni largi, negri, un sacou tot negru, o bluză roșu-aprins și cercei lungi.

Continuă să vorbească singură în timp ce căuta într-o geantă de mărimea unei cărți poștale.

- Viața e prea scurtă ca să pierd două ore prețioase plictisindu-mă de moarte. N-o mai las să-mi facă asta. Știu cuvântul „nu“. Îmi lipsește exercițiul, atâta tot. Ce naiba am făcut cu cheile alea?